

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 165/07–6

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. septembra 2007 predbežne prerokoval sťažnosť J. L., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, B., ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky rozhodnutím „V.“ sp. zn. Opn 7282/06-27, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. L. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2007 doručená sťažnosť J. L. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva rozhodnutím „V.“ sp. zn. OPn 7282/06-27. Sťažovateľ v odôvodnení svojej sťažnosti okrem iného uvádzal:

„... Dva roky som sa snažil zákonnou cestou uplatniť svoje zákonné práva, ktoré mi boli uprené vyšetrovateľom PZ-SR B. Š., ktorý sa svojím konaním dopustil tr. činu zneužitia právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písmeno a.) Tr. zákona nakoľko konanie menovaného vyšetrovateľa nemá oporu v zákone a jeho postup bol nezákonný (...)

(...) Uznesenie OPn 7282/06-27 však postup vyšetrovateľa schvaľuje napriek tomu, že nepostupoval v zmysle zákona a prekročil svoju právomoc tým spôsobom, že urobil dňa 3. 5. 2005 úradný záznam o tom, že som odmietol úkon o ktorom som však ani nevedel. (...)

Nikdy som úkon z dňa 3. 5. 2005 nemohol odmietnuť nakoľko som o tomto úkone nebol informovaný. (...)

Nakoľko mi boli moje práva upreté uznesenie OPn 7282/06-27 pokladám za protiprávne a moju sťažnosť adresovanú Ústavnému súdu SR za dôvodnú.“

II.

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

V súvislosti s odmietnutím sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavný súd uvádza, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť

k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, III. ÚS 54/06, III. ÚS 314/06).

Podstatou námietok sťažovateľa je to, že vidí nezákonnosť postupu vyšetrovateľa v neupovedomení o vykonávanom procesnom úkone (oboznámenie s výsledkami vyšetrovania). Uvedený postup vyšetrovateľa preto sťažovateľ napadol trestným oznámením na príslušníka Policajného zboru. Uznesenie č. k. OPn 7282/06-27 potvrdilo uznesenie ČVS: UIS-31/IOS-SV-2007, ktorým sa odmietlo začatie trestného stíhania príslušníka Policajného zboru.

Na základe uvedených skutočností ústavný súd konštatuje, že uvedeným postupom štátneho orgánu neboli porušené základné práva sťažovateľa tým, že príslušný štátny orgán nerozhodol v súlade s právnym názorom sťažovateľa. Ústava negarantuje jednak právo na trestné stíhanie osoby, ako aj právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka konania. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom štátneho orgánu nestotožňuje, nepostačuje sama o sebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory orgánov verejnej moci, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, alebo nemeritórnemu rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred týmito orgánmi (všeobecnými súdmi) bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu vyvodili.

Úloha ústavného súdu sa obmedzuje len na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. septembra 2007